

Ви чуєте? Це тихий хлюпіт хвиль і ніжний подих вітру. Сьогодні наш літай-килим нарешті дістався до теплих країв – на берег Середземного моря, де на маленьких читачів і слухачів чекають владні королі з принцесами і принцями, неймовірно хоробрий Мазіно зі злого відьмою, прекрасна Бланка, мудра Розалінда, закохані Маттео і Міручча, перелякана курочка, довірливий Пеппе, загадковий Флоріо, мужній генерал Фанта-Гіро, дивна дівчина з печі, зіркий королівський сокіл, настирливий учень чарівника та багато інших... Вони повідають вам про свої сокровенні таємниці й небезпечні пригоди, розкажуть дивовижні історії та відкриють двері для чародійства! Найбільш зворушливі і повчальні казки з Італії, Іспанії та Португалії перенесуть маленьких читачів на теплий берег моря, у казковий світ, наповнений таємницями і захопливими пригодами!

УЧЕнь ЧАРІВНИКА
ТА ІНШІ КАЗКИ ПІВДЕННОЇ ЄВРОПИ

ЛІТАЙ-КИЛИМ
КАЗКИ НАРОДІВ СВІТУ

УЧЕнь ЧАРІВНИКА
ТА ІНШІ КАЗКИ ПІВДЕННОЇ ЄВРОПИ

ЛІТАЙ-КИЛИМ
КАЗКИ НАРОДІВ СВІТУ

УЧЕНЬ
ЧАРІВНИКА
ТА ІНШІ КАЗКИ ПІВДЕННОЇ
ЄВРОПИ

ХАРКІВ КЛУБ
2017 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821-34-93
У91

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Шановні правовласники!

Ми вжили всіх можливих заходів, щоб знайти вас і домовитися про придбання прав на використання у наших книгах перекладених вами казок.

Проте інформація з цього питання відсутня.

Ваші твори мають високу художню цінність, є одними з найкращих серед наявних у наш час перекладів, тому, з огляду на відсутність відповідної інформації, ми взяли на себе сміливість надрукувати їх.

Будь ласка, з питань пред'явлення авторських прав на переклад або обробку вміщених у цій книзі казок звертайтеся до видавництва «Книжковий Клуб “Клуб Сімейного Дозвілля”» (тел. 057-783-88-89).

На обкладинці та в книзі використано ілюстрації
Анастасії Кустової

ISBN 978-617-12-3205-1
ISBN 978-617-12-2259-5 (серія)

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2017

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2017

Дівчина з печі

Італійська казка

В одного бідняка померла дружина і залишила йому гарненьку дочку. Бідняк з ранку до ночі працював, а доглядати дівчинку не було кому. От він і вирішив знов одружитись.

Друга дружина теж мала дочку — не красиву й лихої вдачі. Дівчатка разом росли, разом ходили до школи, але щоразу дочка мачухи поверталася додому зла-презла.

— Мамо, — говорила вона, — не хочу я більше ходити з нею! Хто нас зустріне, всяк тільки її й хвалить: і гарна вона, і привітна, — а мені кажуть, що я незграба й недоріка.

Мати душу ладна була за свою дочку віддати. Бачить, що та від заздрості мало не лусне, отож покликала пасербицю й каже:

— Не ходи більше нікуди з моєю дочкою. Пастимеш корів і запасатимеш для них траву, а ще прястимеш щодня по кужелю. Гляди мені — якщо ввечері повернешся без пряжі, а корів приженеш голодними, дістанеш від мене добряче на горіхи! Моє слово тверде.

Думала мачуха, що повернеться пасербиця без пряжі та з голодними коровами, вона за це наб'є її, і миттю вся краса та привітність із дівчини злетять.

Пасербиця від подиву й слова не могла мовити, але мусила скоритись. Узяла вона кужіль і погнала корів у поле. Іде й примовляє:

— Корівоньки ви мої, корівоньки! Як запасу я вам трави, коли мені треба прясти кужіль? Хоч би хто мені допоміг!

Тут найстарша корова повернула до неї голову й каже:

— Не засмучуйся, дівчино. Іди по траву, а ми тобі кужіль спрядемо й змотаємо.

Надвечір корови напаслися досхочу. Пасербиця пригнала їх додому й поста-

вила в стійло, та ще й великий оберемок трави й клубок пряжі принесла.

Як побачила це мачушина дочка — від злості мало не задихнулася. Мати знову пожаліла її й каже пасербиці:

— Завтра знову підеш корів пасти, але візьмеш два кужелі, а якщо не спрядеш усього, моя палиця до тебе добереться.

Але й цього разу ввечері корови були ситі, трава запасена, два кужелі спряжені, клубки змотані. Мачуха з дочкою просто позеленіли від злості:

— Як це ти все встигаєш зробити за один день?

— А так, — відповідає пасербиця. — Є ж бо добрі серця на світі. Мені допомагають мої корівоньки.

Мачушина дочка ще дужче розлютилась. От і каже вона матері:

— Мамо, щось мені редьки схотілося.

Щоб догодити дочці, мати звеліла пасербиці піти по редьку в сусідський город.

— Та що ж це коїться? — стала бла-
гати пасербиця. — Невже ви хочете,
щоб я крала? Ніколи я такого не роби-
ла! Адже якщо сусід побачить, що до
нього вночі через паркан лізуть, він зло-
дія вб'є!

А мачушиній дочці тільки того й треба.

Перелізла бідна пасербиця через пар-
кан у чужий город, але замість редьки
випадково схопила ріпу. Тягне-тягне
вона ріпу, нарешті витягла; аж під нею
кротяча нірка відкрилась, а в тій нірці
п'ять гарненьких кротів.

— Ой, які милі! — сказала пасербиця.

І стала вона кротячу родину гладити.
Сподобалася дівчина кротам, вони
й кажуть:

— Мила дівчино, ти така добра й лас-
кава, тож ми хочемо зробити тобі пода-
рунок. Станеш ти прекраснішою за всіх
на світі й сяятимеш, як сонечко. Тільки
чари наші не всесильні, є одна умова:
щойно впаде на тебе промінь сонця,
перетворишся ти на змію, а людиною

знову станеш, тільки коли потрапиш у палаючу піч.

Повернулася пасербиця додому, було їй і радісно, і боязко. А навколо неї, хоч і ніч була, стало світло, як удень, — так яскраво сяяла її врода. Глянули на неї мачуха та зведена сестра — тільки роти пороззявляли. Пасербиця розповіла їм про все, що сталося на городі.

— Нема тут моєї провини, — сказала вона. — Тільки згляньтеся наді мною, не посилайте на сонце, а то я змією стану.

Відтоді пасербиця виходила з будинку лише ввечері або в похмурий день. Вона проводила весь час у тіні біля віконця, там працювала та співала.

Одного разу проїжджав повз їхній дім королевич. Промені сяйва впали на нього, він підвів голову й побачив прекрасну дівчину.

Так вони й познайомилися. Пасербиця розповіла королевичеві свою історію.

— Нема чого такій красуні залишатися в халупі, — мовив королевич. —

Ти станеш моєю дружиною — я так вирішив, і моє слово тверде.

Та раптом втрутилася мачуха:

— Ваша величносте, будьте обережні, а то лихо з вами станеться. Як упаде на неї промінь сонця, вона відразу перетвориться на змію.

— Це вже моє діло, — відповідає королевич. — Здається мені, що не любите ви цю дівчину. Наказую відправити її до палацу. А щоб сонце не освітило її в дорозі, я пришлю закриту карету. Дивіться, щоб усе було виконано. А тепер — нехай вам щастить!

Мачуха з дочкою мусили послухатися королевича й стали збирати пасербицю в дорогу. Але в душі затаїли злість.

Нарешті приїхала карета зі слугою позаду — зовсім закрита, тільки маленьке вічко вгорі.

Пасербиця сіла в карету, і мачуха разом із нею — провести до палацу. Але перед тим відвела вона слугу вбік і каже йому:

— Добрий чоловіче, якщо хочеш заробити, відчини у кареті вічко, коли сонце буде просто над головою.

— Добре, — відповів слуга. — Як накажете!

І карета покотилась. А опівдні, коли сонце стояло над головою, слуга, не знаючи таємниці й злого наміру, прочинив у кареті вічко, і сонячний промінь упав на голову пасербиці. Тієї ж миті дівчина стала змією та із сичанням поповзла до лісу.

Відчинив королевич дверцята карети біля брами свого палацу, а нареченої там немає! Як почув він, що трапилось, мало не вбив мачуху. Але тут усі навколо стали говорити йому, що така вже, видно, його доля: якби не трапилось це нещастя тепер, воно сталося би пізніше. Перестав королевич побиватись, але відтоді ходив безутішним.

Якось із лісу до палацу принесли в'язку хмизу, і один із кухарів кинув її в палаючу піч. Раптом бачить: а у в'язці

змія! Не встиг він її витягти — хмиз так і спалахнув! Став кухар дивитись, як у грубці горить змія — аж раптом із полум'я вискочила на підлогу прекрасна дівчина.

Кухар як закричить:

— Сюди! Сюди! З печі дівчина вискочила!

На крик прибїг королевич, а за ним і всі придворні. Упізнав принц свою кохану, міцно обійняв її, відразу ж відсвяткували весілля й зажили так, що краще не буває.

Три апельсини

Італійська казка

Жили колись король і королева. Був у них палац, було королівство, були, звичайно, й піддані, а от дітей не було.

Одного разу король мовив:

— Якби в нас народився син, я би поставив на площі перед палацом фонтан. І била би із нього не вода, а золотава маслинова олія. Щодня приходили би до нього жінки та благословляли би мого сина.

Незабаром у короля й королеви народився син.

Щасливі батьки виконали свою обітницю, і на площі забив фонтан. У перший рік фонтан олії здіймався вище за палацову вежу. Наступного року він став нижчим. І так із кожним роком королівський син більшав, а фонтан меншав.

Наприкінці сьомого року фонтан уже не струменів — із нього по краплі сочилась олія.

Якось королівський син вийшов на площу пограти в кеглі. Водночас до фонтана прибрела сива згорблена бабця. Вона принесла з собою губку та глиняний глечик. По краплинах губка всотувала олію, а стара витискала її в посуд.

Глечик майже наповнився. Аж раптом — трісь! — розлетівся в череп'я. Це королівський син ненавмисне влучив у глечик. Тієї ж миті висох і фонтан і не дав більше ані краплі олії.

Розгнівалася бабця й заговорила скрипливим голосом:

— Слухай мене, королевичу. За те, що ти розбив мій глечик, я накладу на тебе закляття. Коли тобі мине тричі по сім років, на тебе нападе страшна туга. І мучитиме вона тебе, поки не знайдеш дерево з трьома апельсинами. А коли знайдеш його й зірвеш три апельсини,

тобі закортить пити. Отоді ми й подивимося, що буде.

Стара зловтішно засміялась і попленталася геть.

А королівський син і далі грався в кеглі й за півгодини вже геть забув і про розбитий глечик, і про бабине закляття.

Згадав про нього королевич лише тоді, коли йому виповнився двадцять один рік. Напала на нього страшна туга, і ні мисливські забави, ні пишні бали не могли її розвіяти.

— Ах, де знайти мені три апельсини?! — весь час повторював він.

Почули це якось батько з матір'ю й сказали:

— Невже ми пожаліємо для свого любого сина хоч три, хоч три десятки, хоч три сотні, хоч три тисячі апельсинів?!

І тієї ж миті вони засипали ними королевича. Та він тільки похитав головою.

— Ні, це не ті апельсини. А які мені потрібні, я й сам не знаю. Осідлайте коня, поїду їх шукати.

Королевичеві осідлали коня, він скочив на нього й поїхав. Їздив, їздив він шляхами, та нічого не знайшов. Тоді звернув королевич із дороги й поскакав навпростець. Доскакав до струмка і раптом чує тоненький голосок:

— Агов, королівський сину, гляди, щоб твій кінь не розтоптав мого будиночка!

Подивився королевич навсібіч — нікого немає. Глянув під копита коневі — лежить у траві яєчна шкаралупка. Спішився він, нахилився, аж бачить — сидить у шкаралупці фея. Зачудувався королевич, а фея каже:

— Давно в мене в гостях ніхто не бував, подарунків не приносив.

Тоді королевич зняв із пальця перстень із дорогим каменем і надягнув феї замість пояса. Вона засміялася від радості й сказала:

— Знаю, знаю, чого ти шукаєш. Добудь алмазний ключик — і потрапиш у сад. Там висять на гілці три апельсини.

— А де ж знайти алмазний ключик? — запитав королевич.

— Це, напевне, знає моя старша сестра. Вона живе в каштановому гаю.

Юнак подякував феї та скочив на коня. Друга фея й справді жила в каштановому гаю, у шкаралупці каштана. Королевич подарував їй золоту пряжку з плаща.

— Дякую тобі, — сказала фея, — тепер у мене буде золоте ліжко. За це я тобі відкрию таємницю. Алмазний ключик лежить у кришталевій скриньці.

— А де ж скринька? — запитав юнак.

— Це знає моя старша сестра, — відповіла фея. — Вона живе в ліщині.

Королевич розшукав ліщину. Старша фея влаштувала собі будиночок у шкаралупці лісового горіха. Королівський син зняв із шиї золотий ланцюжок і подарував його феї. Фея підв'язала ланцюжок до гілки й сказала:

— Це буде моя гойдалка. За такий щедрий подарунок я скажу тобі те, чого

не знають мої молодші сестри. Кришталева скринька, яка тобі потрібна, — у палаці. Палац стоїть на горі, а та гора за трьома горами, за трьома пустелями. Охороняє скриньку сторож. Запам'ятай добре: коли сторож спить — очі в нього розплющені, коли не спить — заплющені. Їдь і нічого не бійся.

Вирушив королевич у дорогу. Довго їхав і приїхав нарешті до гори, на якій стояв палац. Тут він прив'язав коня до дерева й попрямував стежкою. Так і прийшов до палацу.

Зазирнув королевич у віконце палацу й побачив, що очі в сторожа заплющені.

— Ні, — подумав він, — зараз не час заходити в палац.

Почекав він до ночі. Заглянув знов у палацове віконце й побачив, що очі в сторожа розплющені.

— Отепер саме час увійти, — сказав собі королевич.

Біля сторожа стояв столик, на ньому — кришталева скринька. Королевич

підійняв кришку скриньки, вийняв алмазний ключик, а що відмикати ним — не знає. Став він ходити палацовими залами та пробувати, до яких дверей підійде алмазний ключик. Устромляв у всі замки — жодному ключик не до ладу. Залишилися тільки маленькі золоті дверцята в найдальшій залі. Вклав королевич алмазний ключик у замкову шпарину, він і припасувався. Дверцята відразу відімкнулися, і королевич потрапив до саду.

Посеред саду стояло апельсинове дерево, на якому росли всього-на-всього три апельсини. Королівський син зірвав ті апельсини, сховав їх під плащ і пішов назад.

Щойно королевич спустився з гори й скочив на коня, сторож прокинувся. Він відразу побачив, що в скриньці немає алмазного ключика. Але було вже пізно — королевич скакав щодуху на своєму доброму коні з трьома апельсинами під плащем.

От перевалив він через одну гору, їде пустелею. Аж раптом королевичеві схотілося пити.

«Ага, я ж маю три апельсини! — сказав він собі. — З'їм один і втамую спрагу!»

Та як тільки він надрізав шкірку, апельсин розпався на дві половинки. З нього вийшла гарна дівчина.

— Дай мені пити, — попрохала вона жалібним голосом.

Але води ніде не було.

— Пити, пити! — ще раз жалібно попрохала дівчина й розтанула.

А королевич поїхав далі. Коли озирнувся, то побачив, що на тому місці зеленіє апельсиновий гай.

Невдовзі пустеля закінчилася, і юнак під'їхав до лісу. На узліссі привітно дзюрчав струмок. Королевич кинувся до струмка, сам напився, напоїв коня, а потім сів відпочити. Вийняв він другий апельсин, потримав його на долоні, і взяла королевича цікавість так само, як нещодавня спрага.

І королевич надрізав другий апельсин. Той розпався на дві половинки, і звідти вийшла дівчина. Вона була ще прекраснішою, ніж перша.

— Дай мені пити, — сказала дівчина.

— Он струмок, — відповів королевич, — вода його чиста й прохолодна.

Дівчина припала до струмка і стала пити. А потім розтанула, як і перша.

— Е ні, тепер уже я й краплі води до рота не візьму, поки не напою дівчину з третього апельсина! — сказав засмучений королевич.

Сів він на коня, проїхав трохи й озирнувся. Що за диво! На берегах струмка стіною стали апельсинові дерева.

Як потерпав королевич у дорозі від спеки та спраги — і розповісти неможливо. Однак він доскакав до річки й уже там надрізав третій апельсин, найбільший і зовсім достиглий. Апельсин розкрився, і перед королевичем з'явилася дівчина небаченої краси, ще прекрасніша за двох перших.

Королівський син узяв її за руку й підвів до річки. Дівчина нахилилася над річкою та стала пити.

Нарешті красуня підвела голову й усмінулася.

— Спасибі тобі, королевичу, за те, що дав мені життя. Я — дочка короля апельсинових дерев. Я так довго чекала на тебе у своїй золотій в'язниці! Та й сестри мої теж чекали.

— Ох, бідолашки, — зітхнув королевич. — Це я винен у їхній смерті.

— Ні, вони не померли, — сказала дівчина. — Вони стали апельсиновими гаями й даватимуть прохолоду втомленим мандрівникам.

— А ти не покинеш мене? — вигукнув королевич.

— Не покину, коли ти мене не розлюбиш.

І королевич присягнув, що не кохатиме й не назве своєю дружиною нікого, крім дочки короля апельсинових дерев.

Посадив він дівчину перед собою на коня й поскакав до палацу.

От уже заблищали вдалині палацові башти. Королевич зупинив коня й сказав:

— Почекай на мене тут, я повернуся по тебе в золотій кареті й привезу тобі атласну сукню та атласні черевички.

— Не треба мені ні карети, ні вбрання. Краще не залишай мене саму.

— Але я хочу, щоб ти в'їхала в палац мого батька, як личить моїй нареченій. Не бійся, я посаджу тебе на гілку дерева над оцим ставком. Тут тебе ніхто не побачить.

Він узяв її на руки, посадив на дерево, а сам поїхав до палацу.

У цей час кульгава, крива на одне око служниця прийшла до ставка полоскати білизну. Вона нахилилася над водою й побачила у воді відображення дівчини.

— Невже це я? — скрикнула служниця. — Яка я прекрасна!

Служниця підвела вгору очі, щоб подивитися на сонце, і помітила серед

густого листя дівчину. Отут вона й зрозуміла, що бачить у воді не своє відображення.

— Агов, ти хто така і що тут робиш? — зі злістю крикнула служниця.

— Я наречена королівського сина й чекаю, коли він приїде по мене.

— Ну, це ще не відомо, по кого він приїде, — відповіла служниця й заповзялася щосили трясти дерево.

Наречена королевича, як могла, намагалася втриматися на гілках, але все-таки зірвалася з дерева і, впавши, знову перетворилася на золотавий апельсин.

Служниця жваво схопила той апельсин, поклала за пазуху й полізла на дерево. Тільки встигла вона примоститися на гілці, як під'їхав королевич у кареті, запряженій шісткою білих коней.

Служниця не стала чекати, поки її знімуть із дерева, і стрибнула на землю.

Королевич так і відсахнувся, побачивши свою наречену кульгавою та кривою на одне око.

А служниця йому:

— Е, любий, не турбуйся, це все в мене незабаром минеться. В око мені потрапила порошина, а ногу я відсиділа на дереві. Після весілля я стану ще кращою, ніж була.

Королевичеві нічого іншого не лишилося, як везти її до палацу.

Король із королевою дуже засмутилися, побачивши наречену свого сина. Але якщо слово дав, треба тримати. Тож стали готуватися до весілля.

Настав вечір. Весь палац так і сяяв вогнями. Столи були пишно накриті, а гості розкішно вбрані й веселі. Не радів тільки королівський син. Його гризла туга, наче він і не тримав ніколи в руках трьох апельсинів.

Наречена скуштувала одну страву, другу, але кожний шматок застрягав у неї в горлі. Їй хотілося пити. Та хоч скільки вона пила, спрага не минала. Тоді вона згадала про апельсин і вирішила його з'їсти. Раптом він вислизнув

у неї із рук і покотився по столу. А біля королевича розкрився, і звідти вийшла прекрасна дочка короля апельсинових дерев.

Королевич узяв її за руки й підвів до батька і матері.

— Оце моя справжня наречена!

Злу брехуху негайно прогнали геть. А королевич із нареченою відсвяткували пишне весілля й прожили щасливо до глибокої старості.

Зміст

Дівчина з печі (<i>Італійська казка</i>)	5
Три апельсини (<i>Італійська казка</i>).....	13
Розумник Бортоло (<i>Італійська казка</i>)	27
Петрушечка (<i>Італійська казка</i>)	39
Королівські в'язні (<i>Італійська казка</i>).....	48
Генерал Фанта-Гіро (<i>Італійська казка</i>)	50
Кола-рибина (<i>Італійська казка</i>)	63
Королівський сокіл (<i>Італійська казка</i>).....	73
Маттео і Маріучча (<i>Італійська казка</i>)	85
Красуня Розалінда (<i>Італійська казка</i>).....	97
Таємниця Флоріо (<i>Італійська казка</i>).....	107
Хоробрий Мазіно й відьма (<i>Італійська казка</i>)	118
Чорна конячка (<i>Італійська казка</i>)	131
Хліб, вино і сіль (<i>Італійська казка</i>)	137
Лисиця, півень і крук (<i>Македонська казка</i>)	143

Учень чарівника (Іспанська казка).....	152
Три леви (Іспанська казка).....	158
Прекрасна Бланка (Іспанська казка).....	172
Горбата принцеса (Іспанська казка)	183
Курочка і король (Іспанська казка)	195
Белья-Флор (Іспанська народна казка)	203
Хто спритніший (Іспанська казка)	215
Принц із осличими вухами (Португальська казка).....	218
Як з'явилася Фузетта (Португальська казка).....	225

Літературно-художнє видання

Серія «Літай-килим: казки народів світу»

Учень чарівника та інші казки Південної Європи

Укладач ФРЕЗЕР Афанасій

Керівник проекту *М. Г. Шакура*
Координатор проекту *Н. Ю. Олянішина*
Відповідальний за випуск *Н. О. Міщенко*
Редактор *К. О. Єрохін*
Художній редактор *А. В. Ачкасова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Т. Г. Верховська*

Підписано до друку 17.05.2017. Формат 84х108/32.

Друк офсетний. Гарнітура «SchoolBook».

Ум. друк. арк. 12,6. + кольор. вкл.

Наклад 19000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

Св. № ДК65 від 26.05.2000

61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а

E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»

61012, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.

Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.

www.globus-book.com

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@bookclub.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@bookclub.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

**Учень чарівника та інші казки Південної Європи / укл.
У91 А. Фрезер. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля», 2017. — 240 с. : кольор. вкл.**

ISBN 978-617-12-3205-1

ISBN 978-617-12-2259-5 (серія)

Найзворушливіші та найповчальніші казки з Італії, Іспанії та Португалії. Вони перенесуть маленьких читачів на берег Середземного моря, у чарівний світ, наповнений тасмницями і пригодами! На сторінках цієї книги на них чекають владні королі з принцесами й принцями, неймовірно хоробрий Мазіно зі злою відьмою, загадковий Флоріо, прекрасні Бланка і Розалінда та багато інших казкових героїв із Південної Європи.

УДК 821-34-93